

Εκκλησία και Μεταμοσχεύσεις (Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος (Παρασκευαΐδης) (†))

/ [Πεμπτούσια](#)

«Εκκλησία και Μεταμοσχεύσεις»

1/1/2001

Ομιλία κατά τα εγκαίνια του Κέντρου Βιοϊατρικής Ηθικής και Δεοντολογίας

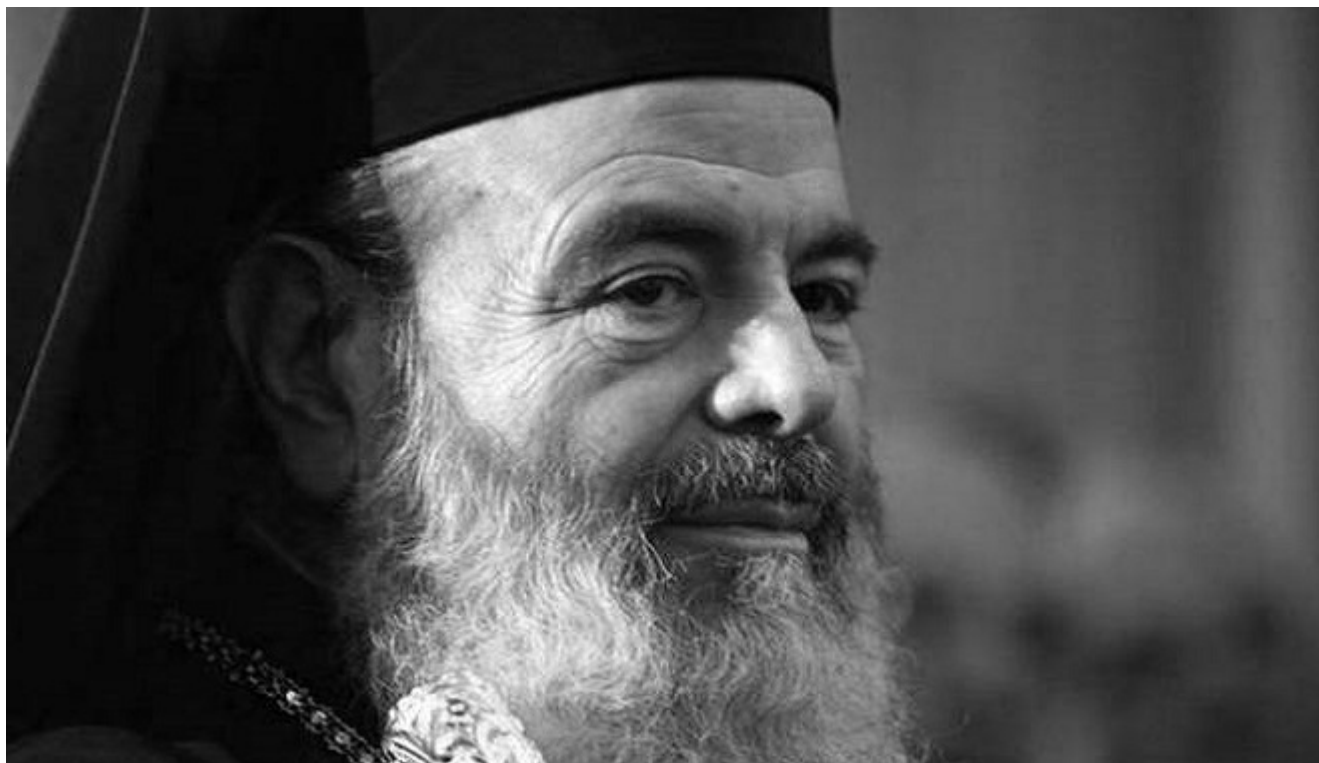
Η σημερινή μέρα είναι ιδιαίτερα σημαντική για την Εκκλησία μας και τη σχέση της με την κοινωνία. Και είναι σημαντική διότι:

Η Επιτροπή Βιοηθικής, στην οποία έχει επενδύσει τόσες ελπίδες και την οποία έχει περιβάλει με τόση εμπιστοσύνη, αποκτά χώρο, σύγχρονη υλικοτεχνική υποδομή, αίθουσα συνεδριάσεων, αίθουσα ημερίδων. Ήδη ως Εκκλησία έχουμε στη διάθεσή μας για την βιοηθική προβληματική μια πολύ καλά ενημερωμένη βιβλιοθήκη, ένα οργανωμένο αρχείο, δίκτυο κατηρτισμένων συνεργατών ποικίλων κλάδων, τον απαιτούμενο ηλεκτρονικό εξοπλισμό, ένα θαυμάσιο περιβάλλον εργασίας και ο,τι άλλο χρειάζεται για να διευκολυνθεί η μελέτη και η δυνατότητα υψηλού επιπέδου επεξεργασίας και εκφοράς εκκλησιαστικών και θεολογικών θέσεων επί των αναφυσόμενων προβλημάτων και διλημμάτων που συνεπάγεται η εκρηκτική πρόοδος των βιοϊατρικών επιστημών.

Με τη σύσταση της Ειδικής Συνοδικής Επιτροπής Βιοηθικής, το κτίριο, τις εγκαταστάσεις και την μόλις παρουσιασθείσα έκδοση που με τον τίτλο «Εκκλησία και Μεταμοσχεύσεις » προσφέρει η Εκκλησία στον λαό της και την κοινωνία, το πρώτο δηλαδή καρπό των εργασιών της Επιτροπής, βλέπει τις εξαγγελίες και τούς στόχους της να υλοποιούνται. Η έκδοση αυτή με τον τύπο και την μορφή της μπορεί κάλλιστα να λειτουργήσει πιλοτικά και για τα υπόλοιπα θέματα που επίμονα ζητούν την ξεκάθαρη και επιστημονικά κατοχυρωμένη άποψη της Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Μέσα από το λιτό προσεγμένο αυτό κτίριο, μέσα από την αθόρυβη αλλά μεθοδική εργασία της Επιτροπής Βιοηθικής, η Εκκλησία μας δίνει μια μαρτυρία ήθους, δείχνει έναν δρόμο, προσφέρει το ήθος και τον δρόμο της στην κοινωνία μας, την αφανή, απλή αλλά και συνάμα και αποτελεσματική εργατικότητα. Συχνά ακούγεται η κατηγορία ότι η Εκκλησία στα δύσκολα θέματα και καινοφανή προβλήματα δείχνει είτε ξαφνιασμένη είτε ανασφαλής και φοβισμένη. Για τον λόγο αυτόν και η απάντησή της, λέγεται είναι είτε η ανεύθυνη σιωπή είτε η εμπαθής και ανειλικρινής κινδυνολογία. Η απόφαση της Εκκλησίας μας να συστήσει αυτή πρώτη στον τόπο μας Επιτροπή Βιοηθικής αφ' ενός, αλλά και η εργασία που μόλις παρουσιάσθηκε αφ' ετέρου, διαψεύδουν τούς παραπάνω ισχυρισμούς και καταδεικνύουν την διάθεσή μας να αναλάβουμε κι' εμείς από την πλευρά μας το βάρος της ευθύνης που μας αναλογεί απέναντι των κοινωνιών και του ανθρώπου.

Με τον τρόπο αυτόν η Εκκλησία μας δίνει μία ακόμη έκφραση στην φιλόνηρωπη διάστασή της και στο αγκάλιασμα του πόνου, των προβλημάτων, της ανάγκης για υγεία, της αγάπης της ζωής. Δίνει μια διέξοδο στην ανάγκη της για συμπαράσταση, για τόλμη και αλήθεια, για συμμετοχή στην καθημερινότητα των προβλημάτων. Το σημείο αυτό είναι που καταξιώνει τον εκκλησιαστικό λόγο και υποχρεώνει την Εκκλησία να εξέλθει από την ασφάλεια της σιωπής και την μειονεκτικότητα του αυτοπαραγκωνισμού της.

Η σημερινή μέρα μας δίνει την αίσθηση της επικαιρότητος, της ευθύνης, της αγάπης μας προς την κοινωνία και την ζωή, του πόθου μας για αλήθεια και συνέπεια. Κλασική απόδειξη όλων αυτών αποτελεί το πνεύμα με το οποίο βλέπει την δυνατότητα των μεταμοσχεύσεων, της μετάδοσης ζωής του σώματος και του αίματός μας από τον έναν στον άλλον. Μέσα στην κυριαρχία της αρρωστημένης φιλαυτίας της εποχής μας, η επιστημονική και τεχνολογική πρόοδος, εκτός από επιτεύγματα που τρέφουν την αλαζονεία μας, μας παρέχει και ιερές δυνατότητες άλλως και άλλοτε πέραν πάσης φαντασίας. Να προσφέρουμε κομμάτια του σώματός μας στους συνανθρώπους μας και να οικοδομούμε τη ζωή τους πάνω στον δικό μας θάνατο. Αυτό το επίτευγμα βαθειά συγκινεί την Εκκλησία που αυθόρμητα ψάχνει να βρει τις παραμέτρους της πρακτικής και εφηρμοσμένης συμπαραστάσεώς της.

Στα χαρτάκια που φέρνει ο κόσμος για μνημόνευση στις εκκλησίες το 95% καταγράφονται αιτήματα υπέρ υγείας και μόνον το 5% υπέρ σωτηρίας η άλλων

αιτημάτων. Η αμεσότητα της υγείας συχνά την καθιστά μεγαλύτερη και πιο επείγουσα ανάγκη ακόμη και από τη σωτηρία της ψυχής. Η δίψα για ζωή είναι τόσο ανθρώπινη και τόσο βαθειά ριζωμένη στην ύπαρξή μας. Αυτό η Εκκλησία το νοιώθει, καθαρά το κατανοεί και το σέβεται. Ο,τι όμως αποτελεί μοναδικό ευεργέτημα θεϊκή ευλογία και αφορμή ζωής μπορεί να εξελιχθεί σε πρωτοφανή δοκιμασία της φύσης μας, σοβαρή απειλή των σχέσεών μας η καταστροφικό παράγοντα του σεβασμού στην ιερότητα του ανθρώπου εν γένει.

[Συνεχίζεται]